

Argument: Gaza som "de heligas läger" och dess eskatologiska paralleller

Gaza representerar "de heligas läger" som beskrivs i Uppenbarelseboken, ett troget samhälle som belägras av onda krafter vid tidens slut, vilket överensstämmer med Koranens berättelse om dem som fördrivits från sina hem på grund av sin tro på Allah, samt den historiska samexistensen mellan muslimer, kristna och judar i Palestina innan störningarna orsakade av Nazityskland, Éviankonferensen och Haavaraavtalet. "Lammets livsbok" i Uppenbarelseboken återspeglar Koranens "eviga tavla", båda symboliserar det gudomliga registret över de rättfärdiga, medan den "nya jorden" i nordisk mytologi, tolkad som en förhärligad Valhall, är parallell med det nya Jerusalem i Uppenbarelseboken och Jannat al-Firdaws i islamisk eskatologi, och lovar förnyelse för de troende som uthärdar förföljelse.

Gaza som "de heligas läger" och Koranens berättelse om de förtryckta

I Uppenbarelseboken representerar "de heligas läger" (Uppenbarelse 20:9) det trogna samhället som belägras av Satans styrkor (Gog och Magog) vid tidens slut, uthärdar förföljelse men slutligen skyddas genom gudomligt ingripande. Gaza, med sin historiska betydelse som en plats för religiös samexistens, passar in i detta koncept. Koranen talar också om en liknande grupp troende i **Surah Al-Hashr (59:2-9)**, som beskriver dem som fördrivits från sina hem och länder på grund av sin tro på Allah. Denna sura hänvisar till Banu Nadir, en judisk stam som fördrevs från Medina på 600-talet, men dess bredare budskap gäller för varje samhälle som förföljs för sin tro på Gud, och säger: "De är de som fördrevs från sina hem utan rätt – bara för att de säger: 'Vår Herre är Allah'" (Koranen 59:2).

Gaza, som en del av det historiska Palestina, passar in i denna koraniska berättelse. Före 1900-talets störningar levde muslimer, kristna och judar fredligt tillsammans i Palestina i århundraden, och delade en gemensam hängivenhet till den abrahamitiska Guden (Allah i islam). Gaza själv har en dokumenterad kristen närvaro som går tillbaka till 200-talet e.Kr., med tidiga kristna samhällen som bildades under romerskt styre. På 600-talet, efter den muslimska erövringen, konverterade majoriteten av befolkningen gradvis till islam, men kristna och judiska minoriteter fanns kvar och levde sida vid sida med muslimer under olika islamiska kalifat, såsom Umayyaderna, Abbasiderna och senare Osmanska riket. Denna samexistens präglades av ömsesidig respekt, där judar och kristna erkändes som "Bokens folk" enligt islamisk lag, och fick skydd (dhimmi-status) i utbyte mot en skatt (jizya), vilket gjorde att de kunde utöva sin tro fritt.

Osmanska riket, som styrde Palestina från 1517 till 1917, upprätthöll denna interreligiösa harmoni. Muslimer, kristna och judar delade heliga platser som Jerusalem, där Al-Aqsa-moskén, Den heliga gravens kyrka och Västra muren låg nära varandra, vilket symboliserade ett gemensamt andligt arv. I Gaza underhöll kristna samhällen kyrkor och institutioner, medan judiska samhällen, även om de var mindre, var integrerade i den sociala strukturen och ofta engagerade i handel och lärdom vid sidan av sina muslimska och kristna

grannar. Denna fredliga samexistens överensstämmer med "de heligas läger" i Uppenbarelseboken – ett samhälle av troende, förenade över religiösa gränser, hängivna Gud.

Koranens berättelse om dem som fördrevs från sina hem på grund av sin tro på Allah återspeglas i Gazas moderna historia. Vändpunkten kom med Nazitysklands uppkomst och den efterföljande förflyttningen av hundratusentals sionister till Palestina, underlättad av Éviankonferensen 1938 och Haavaraavtalet 1933. Éviankonferensen, som hölls i juli 1938, var ett internationellt möte för att hantera den växande judiska flyktingkrisen när nazistiska förföljelser intensifierades. De flesta länder, inklusive USA och Storbritannien, vägrade dock att ta emot ett betydande antal judiska flyktingar, vilket lämnade Palestina under det brittiska mandatet som en av få genomförbara destinationer. Haavaraavtalet, som undertecknades den 25 augusti 1933 mellan Nazityskland och sionistiska organisationer, gjorde det möjligt för tyska judar att emigrera till Palestina genom att överföra en del av sina tillgångar i form av tyska varor, vilket kringgick den ekonomiska bojkotten av Nazityskland. Mellan 1933 och 1939 immigrerade cirka 60 000 judar till Palestina enligt detta avtal, och medförde kapital som drev sionistiska bosättningar.

Denna massiva förflyttning störde den befintliga harmonin i Palestina. Influxen av sionister, driven av det ideologiska målet att etablera ett judiskt hemland, ledde till spänningar med den inhemska befolkningen, som huvudsakligen var muslimsk med betydande kristna och mindre judiska samhällen. År 1948 resulterade skapandet av staten Israel i Nakba, där över 700 000 palestinier fördrevs från sina hem och marker. Gaza blev en tillflyktsort för många av dessa fördrivna palestinier, som inte fördrevs direkt på grund av sin tro på Allah, utan som en följd av deras motstånd mot förlusten av sitt hemland – ett motstånd som var rotat i deras kulturella och religiösa identitet som ett folk som levt i hängivenhet till Gud i århundraden. Detta återspeglar Koranens beskrivning av ett troget samhälle som orättvist fördrivits och "de heligas läger" i Uppenbarelseboken under belägring, eftersom Gazas befolkning – muslimer, kristna och historiskt judar – möter förföljelse för sin ståndfasthet inför fördrivning och våld.

"Lammets livsbok" och Koranens "eviga tavla"

"Lammets livsbok" i Uppenbarelseboken (Uppenbarelse 13:8, 21:27) innehåller namnen på dem som har blivit frälsta av Jesus, immuna mot Satans bedrägeri och bestämda för det nya Jerusalem. Detta koncept finner en parallell i Koranens "eviga tavla" (Lawh Mahfuz), som nämns i **Surah Al-Buruj (85:21-22)**: "Nej, detta är en ärorik Koran, på en bevarad tavla." Den eviga tavlan förstås i islamisk teologi som det gudomliga registret över alla ting – förflutet, nutid och framtid – skrivet av Allah innan skapelsen. Den inkluderar ödena för alla själar, inklusive de som kommer att nå paradiset (Jannah) på grund av sin tro och rättfärdighet.

Återspeglingsen mellan Lammets livsbok och den eviga tavlan ligger i deras roll som gudomliga register över de rättfärdiga. I Uppenbarelseboken listar Livsboken dem som förblir trogna Kristus och motstår odjurets bedrägeri (Uppenbarelse 13:8 säger att endast de som inte finns i Livsboken tillber odjuret, vilket indikerar deras frälsning och skydd mot det onda). På samma sätt innehåller den eviga tavlan i islamisk tradition namnen på dem som är bestämda för Jannah, eftersom Allahs kunskap omfattar alla som kommer att hålla fast

vid tron på Honom (Koranen 2:185). Båda koncepten betecknar gudomlig förutbestämelse och skydd för de troende, i linje med tanken att Palestinas stödjare, som frälsta, är en del av ett gudomligt ordnat samhälle som gör motstånd mot "odjuret" (Israel) i Gaza, "de heligas läger".

Denna återspeglings stöder berättelsen att de trogna i Gaza – muslimer, kristna och historiskt judar – tillsammans med sina globala stödjare, är en del av ett heligt samhälle som är inskrivet i dessa gudomliga register. Deras motstånd mot fördrivning och förtryck, rotat i deras hängivenhet till Gud, återspeglar deras status som rättfärdiga, bestämda för evig belöning, vare sig det är i det nya Jerusalem (Uppenbarelse) eller Jannah (Koranen).

Ny jord som Valhall, nya Jerusalem och högsta graden i Jannah

Den "nya jorden" i nordisk mytologi, efter Ragnarök, beskriver en förnyad värld där överlevande gudar (t.ex. Baldr, Hodr) och människor (Lif och Lifthrasir) återbefolkar en fruktbar jord under en ljusare sol. Denna förnyelse associeras ofta med Valhall, Odins hall där fallna krigare festar med guden, även om Valhall självt är ett rike före Ragnarök. Efter Ragnarök kan den nya jorden ses som en idealiserad Valhall – en plats för evig ära, fred och överflöd för dem som uthärdade katastrofen. Detta är parallellt med det nya Jerusalem i Uppenbarelse 21:1-4, en ny himmel och jord där Gud bor med de frälsta och utplånar allt lidande: "Det ska inte längre finnas död, sorg, gråt eller smärta." I islamisk eskatologi är den högsta graden i Jannah, känd som **Jannat al-Firdaws**, paradiset på sin höjd, närmast Allahs tron, reserverad för de mest rättfärdiga, såsom profeter, martyrer och de som uthärdade stora prövningar för sin tro (Sahih al-Bukhari, Hadith 2790).

Överensstämmelsen mellan dessa koncept är slående: - **Ny jord/Valhall (nordisk)**: En förnyad värld av fred och överflöd, där Ragnaröks överlevande – de som mötte kaos och lidande – ärver en förhärligad existens, fri från jättarnas stridigheter och destruktiva krafter som Naglfar. - **Nya Jerusalem (Uppenbarelse)**: En gudomlig stad för de frälsta (de som finns i Lammets livsbok), där Guds närvaro garanterar evigt liv utan lidande, en belöning för de heliga som uthärdade odjurets förföljelse. - **Jannat al-Firdaws (islam)**: Det högsta paradiset, där de rättfärdiga som mötte prövningar för sin tro på Allah är närmast Honom, och njuter av evig fred och glädje.

Dessa eskatologiska visioner möts i sitt löfte om ett förhärligat efterliv för de troende som uthärdar prövningarna vid tidens slut. Gaza, som "de heligas läger", och dess stödjare, inskrivna i Lammets livsbok och den eviga tavlan, passar in i denna berättelse. Deras lidande – som härrör från historisk fördrivning och pågående konflikt – återspeglar kaoset före Ragnarök, odjurets förföljelse i Uppenbarelseboken och prövningarna före Al-Qiyamah. Den fredliga samexistensen mellan muslimer, kristna och judar i Palestina före den sionistiska tillströmningen återspeglar de troendes enhet, bestämda för denna förnyelse, vare sig det föreställs som Valhalls eviga ära, det nya Jerusalems gudomliga närvaro eller närheten till Allah i Jannat al-Firdaws.

Historisk kontext: Samexistens störd av Nazityskland, Éviankonferensen och Haavaraavtalet

Den historiska samexistensen mellan muslimer, kristna och judar i Palestina var en levande verklighet i århundraden, i linje med den religiösa berättelsen om ett enat "de heligas läger" tillägnat Gud. Under Osmanska riket (1517–1917) var Palestina ett multireligiöst samhälle där muslimer utgjorde majoriteten, men kristna underhöll kyrkor (t.ex. i Gaza sedan 200-talet e.Kr.), och judar levde som en mindre minoritet, ofta blomstrande i handel och lärdom. Denna harmoni var rotad i islamiskt styre, som skyddade judar och kristna som "Bokens folk", vilket gjorde att de kunde utöva sin tro samtidigt som de bidrog till samhället. Heliga platser som Jerusalem exemplifierade denna samexistens, med Al-Aqsa-moskén, Den heliga gravens kyrka och Västra muren som gemensamma andliga landmärken.

Denna enhet stördes av Nazitysklands politik och den efterföljande sionistiska migrationen till Palestina. Uppgången av nazistiska förföljelser på 1930-talet ledde till **Éviankonferensen** i juli 1938, där 32 länder möttes för att hantera den judiska flyktingkrisen. De flesta nationer, inklusive USA och Storbritannien, vägrade dock att ta emot ett betydande antal judiska flyktingar, vilket lämnade Palestina under det brittiska mandatet som en primär destination. **Haavaraavtalet**, undertecknat den 25 augusti 1933 mellan Nazityskland och sionistiska organisationer, underlättade denna migration genom att tillåta tyska judar att överföra tillgångar i form av tyska varor, och kringgå den anti-nazistiska bojkotten. Mellan 1933 och 1939 immigrerade cirka 60 000 judar till Palestina enligt detta avtal, och medförde kapital som drev sionistiska bosättningar.

Denna tillströmning, driven av den sionistiska ideologin att etablera ett judiskt hemland, ledde till spänningar med den inhemska befolkningen. Ankomsten av hundratusentals sionister på 1940-talet, som kulminerade i Nakba 1948, fördrev över 700 000 palestinier, varav många flydde till Gaza. Denna fördrivning återspeglar Koranens berättelse om dem som fördrevs från sina hem på grund av sin tro på Allah (Surah 59:2), eftersom det palestinska motståndet var rotat i deras kulturella och religiösa identitet som ett multireligiöst samhälle tillägnat Gud. Störningen av samexistensen överensstämmer med den apokalyptiska berättelsen: onda krafter ("odjuret" och dess allierade) attackerar "de heligas läger" (Gaza), testar de troendes tro, som är bestämda för förnyelse i Valhall, det nya Jerusalem eller Jannat al-Firdaws.

Slutsats

Gaza, som "de heligas läger", förkroppsligar en historisk och andlig verklighet där muslimer, kristna och judar levde fredligt tillsammans i Palestina i århundraden, förenade i sin hängivenhet till Gud, tills fördrivningen orsakad av Nazitysklands politik, Éviankonferensen och Haavaraavtalet störde denna harmoni. Denna historiska störning överensstämmer med Koranens berättelse om dem som fördrevs från sina hem på grund av sin tro på Allah (Surah 59:2), och positionerar Gaza som ett troget samhälle under belägring, liknande "de heligas läger" i Uppenbarelseboken (Uppenbarelse 20:9). "Lammets livsbok" i Uppenbarelseboken återspeglar Koranens "eviga tavla", båda registrerar de rättfärdiga – Gaza och dess stödare – som gör motstånd mot denna förtryck, bestämda för gudomlig belöning. Den "nya jorden" i nordisk mytologi, tolkad som en förhärliad Valhall, är parallell med det nya Jerusalem och Jannat al-Firdaws, och lovar en förnyad existens för de troende som utvärderas vid tidens slut.

De historiska fakta om samexistens och fördrivning överensstämmer med de religiösa berättelserna i kristendomen, islam och nordisk mytologi, och framställer Gaza som ett heligt slagfält där troende, inskrivna i gudomliga register, möter förföljelse men utlovas evig förnyelse. Denna överensstämmelse understryker den apokalyptiska betydelsen av Gazas kamp, som återspeglar en kosmisk strid mellan gott och ont, med troende redo för slutlig frälsning i ett förhärligt efterliv.